

BESKÆFTIGELSESMINISTERIET
Arbejdsdirektoratet, PA1

1. september 2006
Sag nr. 06-625-0271
flf

Ministerens tale ved samråd vedrørende anvist arbejde og a-kasser

Spørgsmål:

Hvilke konkrete eksempler og anden dokumentation har ministeren for at beskyjde a-kasserne for i nogle tilfælde at beskytte medlemmerne mod anvist arbejde.

Med henvisning til mine svar på de foregående spørgsmål skal vi huske på, at vi står i en situation, hvor der fortsat er ca. 123.000 ledige, og hvor virksomhederne kraftigt efterspørger arbejdskraft. Opgaven i den sammenhæng er at sikre, at de ledige dagpengemodtagere både kan og vil tage et arbejde. Ellers vil bl.a. de flaskehalsproblemer, vi har i dag, vokse sig endnu større.

A-kasserne spiller i den forbindelse en stor rolle, og bliver af samfundsmæssige hensyn i fremtiden nødt til at spille en endnu større rolle.

A-kasserne har i lang tid haft adgang til at formidle ledige til ordinære job, men en undersøgelse fra Arbejdsdirektoratet fra slutningen af 2002 viser, at a-kasserne kun brugte ca. 0,4 pct. af den samlede tid på jobformidlingsaktiviteter.

A-kassernes formidlingsaktiviteter kan naturligvis have udviklet sig siden 2002, men der er ikke noget, der umiddelbart tyder på, at aktiviteten generelt er steget.

Vi er inde i en højkonjunktur, som vi ikke har oplevet tilsvarende i mange år. Den gamle og for nogen sikkert lidt fortærskede frase om, at der er arbejde nok til dem, der vil arbejde, har ikke været mere rammende i en årrække.

Det er derfor nu, at a-kasserne skal gribe fat i deres ledige. Vende bunken, sætte fokus på rådigheden og give dem et venligt skub ud på arbejdsmarkedet, hvis ikke de kan eller vil selv. At undlade at gøre det i den nuværende gunstige jobsituation, er at gøre de ledige – og samfundet – en bjørnetjeneste. Og ved ikke at gøre noget, bidrager a-kasserne til at fastholde nogle ledige i arbejdsløshed, i stedet for at lade dem gribe chancen nu, hvor den er størst.

Som led i velfærdsreformen skal a-kassernes formidlingsaktiviteter styrkes markant. Det skal bl.a. ske ved, at a-kasserne indgår i en 1-2 årig kampagne, hvor a-kasserne – parallelt med AF – systematisk formidler til ordinær beskæftigelse. Kampagnen vil blive sat i værk i efteråret 2006.

A-kassernes hovedopgave er dog fortsat – ud over at udbetale arbejdsløshedsdagpenge – at sikre, at de ledige dagpengemodtagere står til rådighed for arbejdsmarkedet.

Sagt på en anden måde: Hvis alle ledige var fuldt motiverede til at tage alle typer arbejde, så stod vi ikke med de problemer, som vi gør nu.

Det nytter ikke noget, at ledige har ”finhedsfornemmelser”, når virksomhederne skriger på arbejdskraft.

Vi kan ikke have, at ledige, som ikke selv er i stand til at finde sig et job i dagens højkonjunktur, møder op til samtaler hos en arbejdsgiver, som AF har fundet til dem, og siger, at det og det job ikke passer dem. Eller at de meget hellere vil noget helt andet. Det er jo oplagt, at arbejdsgiverne i den situation ikke tør give sig i kast med at ansætte dem og bruge penge på oplæring med videre. Det er ekstremt vigtigt at sikre, at de ledige er motiveret til at tage de job, der byder sig – og her har a-kasserne en helt oplagt forpligtelse til at bidrage.

A-kassernes rådighedsvurderinger – såvel i forbindelse med formidlet arbejde som generelt – må og skal derfor foretages konsekvent.

Senest har fx Post-Danmark sagen om de 110 formidlede ledige, der blev til 3 ansatte, givet indtryk af, at der kan være usikkerhed om, hvorvidt a-kasserne i alle tilfælde følger reglerne.

Vi har ganske enkelt ikke råd til denne usikkerhed.

Vi skal derfor sikre, at a-kasserne går tilstrækkeligt til biddet, når de skal vurdere den enkelte lediges rådighed.

Arbejdsdirektoratet har i sit rådighedstilsyn med a-kasserne i 2005 fundet fejl i 3,4 procent af a-kassernes afgørelser om sanktion for afslag på formidlet arbejde. Fejlene betyder, at a-kasserne i disse tilfælde ikke har sanktioneret afslaget efter reglerne. Man kan næppe være i tvivl om, hvad det betyder for de lediges motivation til at søge arbejde, at de kan afslå et formidlet arbejde, uden at det får konsekvenser for deres dagpenge.

Lad mig give to eksempler fra det seneste år.

Det første eksempel er med en ledig, der bliver tilbudt ansættelse hos en arbejdsgiver.

Den ledige siger, at han gerne vil ansættes, men siger samtidig uopfordret, at arbejdsgiver må forvente, at han er rejst, så snart han har et andet arbejde.

Ifølge arbejdsgiveren har den ledige sagt under samtalen:

”Det er ikke noget for mig, men jeg kan blive nødt til at komme, hvis du insisterer på det.”

A-kassens lokalafdeling gav ikke den ledige en 3-ugers karantæne, da a-kassen mente, at det ikke udelukkende var den lediges skyld, at ansættelsen ikke kom i stand.

I det andet eksempel bliver en ledige bedt om at kontakte AF om et arbejde.

Den ledige tjekker ikke sin daglige post og opdager derfor indkaldelsen for sent, således at formidlingen ikke kommer i stand.

A-kassen gav ikke den ledige en 3-ugers karantæne, som de skulle, men traf kun afgørelse om, at den ledige ikke kunne få dagpenge på udeblivelsesdagen.

Den slags har vi ikke råd til i en situation, hvor virksomhederne skriger på arbejdskraft.

Jeg vil gerne slutte af med at sige, at jeg som politisk chef for dette system er meget opmærksom på, at reglerne bliver overholdt, og at de ledige står til rådighed for arbejde, hvis de får udbetalt ydelser. Jeg vil dog samtidig opfordre mine medspillere på denne bane til at tage et medansvar for at løse de problemer med flaskehalse, som vi står over for nu. Min opfordring gælder a-kasserne, kommunerne, virksomhederne og ikke

mindst de ledige selv. – Og så længe, der er 123.000 ledige samtidig med, at virksomhederne ikke kan få besat 28 job som avisbude eller 50 job som postbude, så mener jeg, at der er grund til være ekstra opmærksom på, om de ledige kan og vil tage et arbejde.